

Roamer

188

VAN DER MARK
RILEY

JWC Postel
van Culemborgstraat 7
Zoeterwoude (dorp)
01715- 2119.

Zoeterwoude, mei 1977.

Waarde Riley-enthousiast,

Hiermede heb ik het genoegen U uit te nodigen voor een "RILEY-MIDDAG", welk ongedwongen samenzijn gehouden zal worden;

Zondag 22 mei 1977, Plaggenweg 44 Vierhouten, aanvang ca 13.30 uur.

U wordt uiteraard met Uw Riley verwacht!

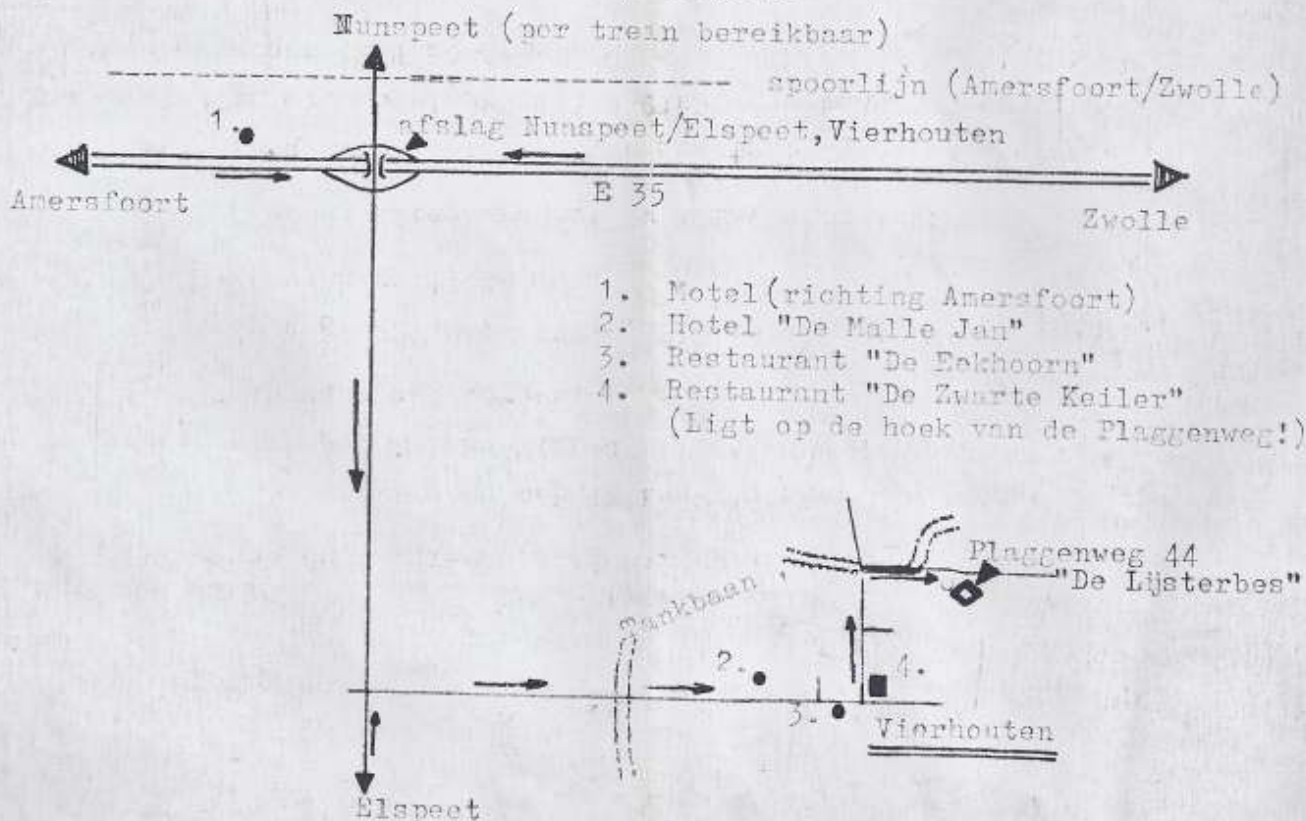
In de hoop dat uit deze eerste ontmoeting meerdere, in een mogelijk "Riley-Club"-verband, zullen volgen groet ik U met een

tot Zondag,

J.W.C. Postel .

NB:

Voor Lunch/Avondeten is er gelegenheid genoeg in de omgeving van Vierhouten/Nunspeet.

Inhoud

48e jaargang
nummer 3, december 2024.

- 2 **UITNODIGING 1977**
- 4 **VAN DE VOORZITTER**
- 5 **OPRICHTINGSVERGADERING**
- 7 **ROAMER 1**
- 9 **ZO BEGON HET**
- 11 **VIERHOUTEN 15 JAAR RCH '92**
- 12 **MEETING MUIDEN '78**
- 13 **HERINNERINGEN**
- 15 **LINGETOCHT '97**
- 16 **WERKHOVEN 2022**
- 18 **WERKHOVEN FOTOCOLLAGE**

- 26 **BEGIN 40 JAAR RCH**
- 29 **A LIFE OF RILEY**
- 34 **LUSTRUM VIERHOUTEN '87**
- 38 **RILEYCLUB, DE FINALE**

De redactie is te bereiken op het
volgende e-mail adres:
redactie@rileyclub.nl

Foto voorkant: Pieter Bolhuis
Foto achterkant: onbekend

Van de voorzitter

WE'LL MEET AGAIN

Beste leden en donateurs,

Met deze slogan van Vera Lynn als uitgangspunt, werd 23 november de laatste ledenbijeenkomst van de Riley Club Holland georganiseerd. Een bijeenkomst aan boord van het schip de Silver Cloud (tja, geen Riley naam, meer iets van dat andere stijlvolle Britse merk), waar de temperatuur wat aan de koude kant was door uitvallen van de verwarming. Zelfs een Riley zonder verwarming is warmer (behalve die van Rob en Hans, die als echte bikkels met de open Special aankwamen).

Een bijeenkomst met gemengde gevoelens natuurlijk. Een tijdperk wordt afgesloten en dat is nooit leuk. Gelukkig is er echter goed gelachen, zijn er herinneringen opgehaald en onderling de meest recente contactgegevens uitgewisseld.

Deze Roamer nr.188 is dus ook het laatste clubblad dat verschijnt, waarin herinneringen en anekdotes van leden zijn opgenomen. Echter, het feit dat de RCH ophoudt te bestaan, betekent natuurlijk niet dat wij elkaar niet meer zullen ontmoeten.

Zo zal de Whatsapp-groep, die in coronajaar 2020 is opgezet om contact tussen leden te bevorderen, blijven bestaan. Zit je daar nog niet in, maar wil je dat wel? Stuur mij dan een berichtje per whatsapp (06-20430465) of per mail (nwessels@gmail.com).

Ontmoeten gaan we elkaar vast ook weer op één van de vele klassieker- en oldtimerbeurzen, meetings en ritten die in Nederland georganiseerd worden.

En met name hoop ik veel van jullie te treffen bij het Austin Morris Riley Wolseley Register (de Club met de Lange Naam). Ik beseft terdege dat voor sommigen het niet makkelijk valt om die stap te zetten. Maar ik vraag een ieder die het merk Riley in zijn hart heeft gesloten, het lidmaatschap bij het AMRWR een kans te geven. Ja, natuurlijk zal het anders zijn dan de RCH, maar tegelijkertijd zal er ook veel herkenbaars zijn. Bijvoorbeeld een jaarlijks kampeerweekend, zoals dat voorheen ook bij de RCH werd gehouden. Meetings door het land heen, georganiseerd door leden, net zoals bij de RCH. Kletsen over oude auto's, maar ook over thuis. Een ongedwongen sfeer, net als bij de RCH.

Als extra's krijg je de kans om nieuwe mensen en andere auto's te leren kennen, deel te worden van een dynamische club waar Riley 1 van de 4 hoofdmerken is en nieuwe vrienden te maken op regionale clubavonden bij leden thuis. En misschien wel het belangrijkste, de kans om de liefde en kennis van Riley te delen met een jongere generatie en zo de doelstellingen van de RCH naar de toekomst voort te laten leven.

Voor nu rest mij vanaf deze plek alle leden en donateurs van de RCH (en hun familie) te bedanken voor de vele leuke jaren sinds mijn lidmaatschap in 2007. Dank ook aan iedereen die zich in de afgelopen 47 jaar op willekeurig welke manier heeft ingezet om met én voor elkaar klaar te staan binnen de RCH. Blijf lief voor elkaar en het gaat jullie allen goed.

We'll meet again!

Nick Wessels

1e Riley-meeting, oprichtingsvergadering 21 mei 1977

Op initiatief van J.W.C. Postel, Bungalow De Lijsterbes, Plaggenweg 44, Vierhouten, 22-05-1977.
"Riley RM (Club) Holland" geboren.

Aanwezig: Deuling, Van der Goes, Haak, De Kock, Nieuwenhuis, Postel, Sluymer, Verkruijsen.

Deuling, De Kock, Van der Goes

Deuling, De Kock

RME Deuling, RMB De Kock, RMB Van der Goes

RMB Van der Goes, RMB De Kock, RME Deuling, RMF Steyling

Lustrum-meeting Internationaal Baarland 21-24 augustus 1987

Nederlandse en Engelse Rileys

Rileys bij de Schelde

Riley's op "Neeltje Jans"

Waarom het me niet lukte mijn Riley kwijt te raken!

In tegenstelling tot de normale gang van zaken, waar enthousiaste Rileybezitters ons laten weten op welke gelukkige, toevallige of soms ingewikkelde manier ze uiteindelijk in het bezit kwamen van de door hun zo fel begeerde Riley, volgt hier een waar verhaal over het hoe en waarom ik met een Riley bleef zitten.

Toen ik direkt na de oorlog bij de KLM begon te vliegen, zag ik de Riley voor het eerst op het oude Schiphol. Enkele Britse vliegers bezaten zo'n auto. Zoals een Fiat bij de Italianen hoort, zo vond ik deze Rileys een uitgesproken Engelse wagen; wel mooi doch ik was er niet van onder de indruk. Afijn, ik wist van het bestaan af en meer ook niet.

Een goede kennis van me, welke vanaf zijn jongensjaren uitsluitend Oldtimers uit Engeland haalde, deze opknapte en eventueel, wanneer zijn oog viel op een indrukwekkender wagen, ze weer doorverkocht aan vrienden of bekenden, legde in 1970 zijn hand op een Riley saloon. Zelfs toen bleef ik gevrijwaard van de Rileyziekte en reed stug door in mijn hedendaagse auto.

In 1972 ging ik met vakantie naar Engeland. Genoemde kennis vroeg me mee te mogen rijden want hij moest voor een vriend een Riley zien te kopen. De schoonvader van mijn broer, in Engeland woonachtig, bleek een Rileyman in hart en nieren en bezat zelfs twee Rileys. Hoewel het niet lukte één van die wagens los te peuten, kwam wel de toezegging dat, mocht hij door omstandigheden gedwongen worden een Riley van de hand te doen, wij het eerst hiervan zouden horen.

Twee jaar later kwam bericht dat hij om financiële redenen een Riley moest afstoten. Inmiddels was ik al oldtimerminded geworden en samen stapten we op het vliegtuig richting Engeland.

Over de prijs werd men het eens en per Riley werd de terugtocht aanvaard. Daar we met z'n tweeën waren kon er immers nog een oldtimer meegenomen worden! In alle vroegte de Exchange & Mart gekocht en lange de route Oxford-Dover diverse aanbiedingen bekeken.

In de buurt van Londen stond een Wolsely Hornet Special welke half gerestaureerd was. In een garage ergens in Londen bekeken we een Edwardian Four-seater open Tourer, welke me meer aansprak en getrokken door de Riley volgde ik in deze "Olly-be Bommel" wagen, verkleumd door de kou, ondanks drie lagen pantalons, truien, kranten, stukken dekens en zeildoek enz.; het was n.l. hartje winter.

Overall langs de route, waar we noodgedwongen moesten stoppen om weer wat op temperatuur te komen, dacht men dat we tot een filmploeg behoorden, zoveel bekijks en opzien baarden we.

In Holland aangekomen bleek de opdrachtgever voor de Riley in financiële moeilijkheden verwickeld en zo bleven we met de Riley zitten. Volledigheidshalve moet ik vermelden dat ik, door omstandigheden, de helft van de aanschafprijs van de Riley had betaald en dus mede-eigenaar was.

Nu maar proberen de Riley per advertentie van de hand te doen. Verschillende gegadigden, waaronder Cees de Kock, dienden zich aan. Het werd touwtrekken aan alle kanten en we bleven uiteindelijk opgescheept met een ongewenste Riley.

De wagen stond schuin voor mijn huis geparkeerd. Elke dag, bij het opstaan, na de koffie, na het middagmaal, de thee enz., steeds maar weer naar buiten kijken of die malle car er nog stond en er niemand met zijn tengels had aangezeten.

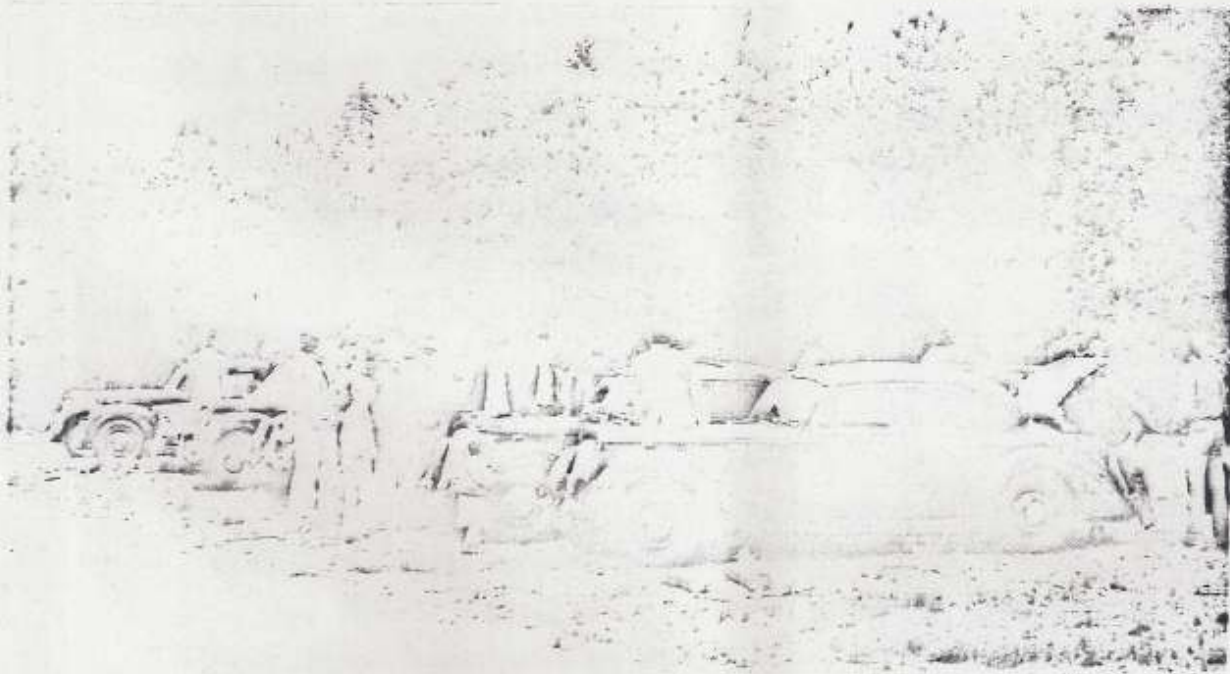
Dat het geen liefde op het eerste gezicht was is een duidelijke zaak, doch hoe vaker ik naar die wagen keek hoe mooier ik hem begon te vinden.

Hoe meer ik de aspirant-kopers wees op de prachtige lijn, het fraaie uiterlijk, de originele uitvoering en noem maar op, hoe meer ik die pluspunten ook zelf ging ontdekken en waarderen en zo gebeurde het dat ik compleet werd "omgeturned" door een Riley en hoe vreemd het ook mag klinken, ik heb er geen spijt van. Achteraf bekeken denk ik dat Cees de Kock de "Stille Kracht" van een Riley kende.

Toen ik mijn zoons schugter vertelde wat me was overkomen schrok ik van hun reactie. Eindelijk iets ouds wat de jeugd ook kan waarderen. In plaats van de overwonnene was ik hun held en ik kreeg de raad het gedeelte in geld snel aan mijn kennis te betalen en de wagen te behouden.

Invoeren van de wagen was vlug gebeurd en de keuring was een zacht eitje. Ik ben nu helemaal door de Riley-ziekte aangetast en, hoewel niet hinderlijk, hoop ik wel dat het besmettelijk zal zijn.

Bert Deuling

Jaar-meeting te Vierhouten - Pieniek op de Veluwe

Met grote blijdschap geven wij u kennis van de geboorte van de

'RILEY (R.M.) HOLLAND'

Vierhouten, 22 mei 1977

Zo begon het.

In 1964 kocht ik samen met een vriend een oude automobiel, een Riley RMF (NT-76-75), voor 300 gulden en een oude, doch goede, bandrecorder.

Na enige maanden rijplezier bleken onze beurzen te smal om de welhaast onlesbare dorst van 'Mac Riley' te lessen en de wagen werd aan een andere liefhebber verkocht.

De herinnering bleef echter. Zo kon het gebeuren dat na jaren, waarin de herinnering aan de Riley door interesse in andere automobielen wat op de achtergrond geraakte, de RILEY plotseling weer opdook.

Eind 1975 kocht ik tenslotte een nog te importeren RMA van vroeg 1949 (open voorruitje en ronde klokken).

Zwaar verwaarloosd, wat scheef op de benen doch de carrosserie hadden ze blijkbaar enige jaren geleden opgeknapt en daarbij zij was redelijk compleet en origineel.

Het toeval wilde dat ik in december van dat jaar van aanschaf eenzelfde wagen aantrof in Barendrecht.

Een briefje onder de ruitenwisser en het contact was gelegd.

Via dit contact nu ontstond de idee van het opsporen van meerdere Riley-eigenaars om vervolgens tot het vormen van een eventuele Riley Club te komen.

Via, via rolden langzaam de adressen binnen, soms mondjesmaat, soms bij tientallen (o.a. dankzij H. de Compter en A. Vriens).

Tenslotte eindigde de stroom bij ca. 70 adressen (er zijn er meer). Van deze 70 aangeschrevenen reageerden er ca. 30. Allen voornamelijk Riley RM bezitters.

Begin mei 1977 werden de ca. 30 Riley eigenaars uitgenodigd voor een eerste Riley Meeting, te houden op zondagmiddag 22 mei 1977 op een terrein aan de Plaggeweg 44 te Vierhouten.

Van de 30 aangeschrevenen gaven er 2 bericht van verhindering, t.w. de heren De Bruyne (Vleuten) en Heyenbrok. De uitnodigingen waren helaas noodgedwongen wat aan de late kant (te kort voor de meeting verzonden).

Ondanks dit feit wisten toch 8 enthousiaste Riley-bezitters met hun familie en kennissen (totaal 21 mannen en vrouwen) het terreintje in de bosrand te vinden (dankzij het kaartje en uitgezette Riley bordjes?).

Zondagmiddag omstreeks 3 uur stonden 4 Riley's RM en een Rover (1937) gezusterlijk/ gebroederlijk naast elkaar (resp. de wagens van de heren V.d. Goes, De Kock, Deuling, Steyling en Nieuwenhuis jr.)

Onder de strálende zon, genietend van thee en koffie met cake werden ervaringen uitgewisseld. de Riley's bewonderd, Riley eigenaars blij gemaakt met onderdelen (de heer Nieuwenhuis o.a. met een spuitstuk voor zijn helaas afwezige 1½ ltr.), Riley's gefotografeerd, betast en getest op originaliteit etc., etc.

Tenslotte brak het moment aan waarvoor de meeting georganiseerd was. De oprichting van een eventuele RILEY CLUB ! Iedereen was daar duidelijk vóór.

Doch welke vorm gekozen moest worden gaf direct stof voor een uitgebreide discussie. Moest en een vereniging worden voor louter RM's of voor alle Riley typen; moest het een eigen organisatie worden of een afdeling van reeds bestaande Britse Riley clubs (Riley RM en Riley Register Club) met de daaraan gekoppelde verplichting ook lid te zijn van die clubs (dubbele contributie!)? ?

Na wat heen en weer gepraat werd tenslotte gekozen voor een Riley-activiteite bundelende vereniging waarin alle Riley typen welkom zullen zijn en waarin de Riley RM bezitters, die lid zijn van de Britse Riley RM Club, automatisch een Nederlandse afdeling van die club zullen vormen.

Het één en ander zal voorlopig uitgewerkt worden door de heren Sluymer, Verkruijsen en ondergetekende.

Mevrouw V.d. Goes verklaarde zich bereid het contact met de Britse Riley RM Club te willen verzorgen.

Nadat de grove vorm min of meer was vastgesteld meldden zich direct 9 (betalende) leden en de geboorte van de

'RILEY (RM) HOLLAND'

was een feit. De nieuwgeborene werd toegedronken onder het uitspreken van de wens dat haar een lang en gezond leven beschoren zal zijn.

Ondertussen was de middag al reeds ver gevorderd en enige aanwezigen zagen zich gedwongen de thuisreis te aanvaarden.

De overigen besloten tot slot van de middag nog een rondrit door de prachtige omgeving van Vierhouten te maken waarbij op de hobbelige landwegen de stevige flexibele constructie van de Riley's goed tot zijn recht kwam.

De 2½ van V.d. Goes (zonder filter) in de achterhoede echter bleek wat last te ondervinden van de overdrijvende stofwolken veroorzaakt door de voorgangers. Later bleken de startproblemen het gevolg van een onwillige rotor, doch Deuling bracht uitkomst door zijn reserve-rotor te ruilen tegen een lampje en V.d. Goes reed weer.

Na nog wat napraten en het wegspoelen van het stof ging iedereen omstreeks half acht zijns weegs. De Riley bordjes (ze stonden er nog!) werden opgehaald voor een volgende keer. De eerste Riley meeting was ten einde.

Willem Postel

Aanwezig waren de fam.: Deuling, V.d. Goes, Haak, De Kock, Nieuwenhuis, Postel, Sluymer, Steyling en Verkruijsen. Totaal 21 personen.

Lustrum meeting 15 jaar RCH Vierhouten 16-17 mei 1992

Kamphuis met tent

Aad Van der Goes reikt de prijzen uit

Riley clubmeeting Muiden 29 oktober 1978

Overzichtfoto op picknickplaats omgeving. RMF Postel voorgrond.

Riley De Kock en Eltink

Herinneringen aan Riley twee

De door de redactie geplaatste foto van de Riley LYX 93 is niet de mijne . Hierbij enkele foto's van mijn Riley LKL 121.

De Riley RMF, die door Gavin Lumsden is gerestaureerd, was in 1953 gekocht door de Heer Moret. Hij liet door een carrossier in Den Haag een open kap maken. Ik heb niet kunnen achterhalen wie deze carrossier was. Er waren destijds 3 carrossiers in Den Haag: Pennock, Rijswijk en Coenen. Ik denk dat het Coenen was. Omstreeks 1947 had hij al door dezelfde carrossier een open kap op zijn 1.5 ltr Riley laten maken. Bij de RDW heb ik deze auto proberen te achterhalen, zonder succes. Henny de Korte heeft later een copie van deze open Riley laten maken.

Mijn ervaringen met gesloten Riley's, problemen met de daken, bracht mij ertoe mijn aandacht op open Riley's te vestigen. Zo kocht ik met hulp van Gavin Lumsden de Riley GOM 875, een special, die door Richard Mead was gebouwd. Richard Mead was een rondreizend carrosseriebouwer, onder andere bekend van de Rover Marauder en speciale carrosserieën op Jowett, Jensen en andere.

Deze Riley uit 1946 was over de kop geslagen. Richard Mead was in 1953 uitgenodigd om de carrosserie te herstellen. Dit viel zo tegen, dat hij besloot een special te bouwen. Hierbij gebruikte hij onder andere de voorruit van een Rover, doorhandles van Jensen en frontbumpers van Jaguar. Het front was geïnspireerd door Jensen. De body is van aluminium.

Omstreeks 1990 kocht ik de Riley Roadster ND-03-23. Door Gavin Lumsden later gereconstueerd en van een RMF chassis en RMF achteras voorzien.

Later volgden nog 2 RMD's, beide oorspronkelijk uit Amerika, linksgestuurd. Een van deze heeft een Rver 3.5 liter V8 en vijfversnellingsbak, 180 PK.

Vervolgens vroeg ik Gavin Lumsden om een Riley Woody voor mij te zoeken. Dit werd HOX 926.

Deze Woody werd , net als ongeveer 220 andere 1.5 ltr's gebouwd in 1947 door de fabriek zonder carrosserie. De reden was schaarste aan materialen. Naar schatting zijn er ongeveer 195 Woody's gebouwd en ongeveer 25 specials, zoals ook mijn Epp's drophead.

Destijds gold in Engeland een regeling, die vergelijkbaar is met onze grijskenteken-regeling. Benzine was op de bon. Vrijgesteld van deze regeling waren auto's met niet meer dan 2 zitplaatsen en een maximum snelheid van 30 mijl per uur. De bedoeling was om kleine ondernemers te ontzien.

Misschien nog een volgende keer.

Jaap Steijling

Een kostbaar bezit

door Anneke Hofland

Steeds wanneer ik de rivier De Linge zie, denk ik aan 1997, toen ik op een prachtige woensdag in augustus samen met dochters Dany en Alexandra in de Adelphi stapte. Voor het eerst ging ik alleen met de meiden een hele dag op pad met onze Riley uit 1936. De aanleiding was een meeting in Gorinchem, die was georganiseerd door Loet en Gon

Akkermans en Ron en Els van Zaltbommel. Een week lang waren er uitstapjes met een groep Engelsen met hun Riley's. Maar het was druk in ons bedrijf en Johan had weinig tijd. "Ga jij maar" zei hij, "Dat kun je best". Op maandagavond ging we met ons hele gezin op weg om de Engelsen welkom te heten in het hotel in Gorinchem. Dat zou ook meteen de test zijn of ik alleen met de Adelphi op pad zou kunnen, want dat had ik nog niet eerder gedaan. Dus maandagavond zat Johan links naast me om te bekijken of ik het allemaal goed deed met onze preselekt versnellingsbak en alle andere knopjes die zo anders zijn dan ik gewend was in onze moderne auto's. Het lukte me gelukkig allemaal prima en ik kon dus op woensdag 27 augustus met onze dochters op pad. We verheugden ons alle drie op dit prachtige avontuur.

De rit naar het hotel in Gorinchem was appeltje/eitje, want die route over de snelweg kende ik nog van maandag. Maar na de koffie gingen we op weg naar de rivier De Linge en werden de wegen al smaller en bochtiger. Vanwege het prachtige weer was het erg druk langs de Linge en je moest steeds uitwijken voor de vele auto's, fietsers en wandelaars. Het leek niet alleen of de weg steeds smaller en onoverzichtelijker werd, maar ook of de dijk steeds hoger werd.

Wanneer ik nu toevallig teveel zou uitwijken en de dijk af zou glijden, hoe zou het dan aflopen met mijn meisjes achterin? Lang verhaal kort, mijn zelfvertrouwen reduceerde bijna tot het nulpunt en ik was dan ook blij toen we ergens stopten voor de lunch. Natuurlijk vertelde ik niemand iets over mijn onzekerheid. Tijdens de lunch speelden de meisjes met Gemma, die mee gekomen was met Stuart en Lynn Pettifer uit Wales. Ik zag opeens een mogelijkheid opdoemen en zei tegen Dany en Alexandra dat het misschien wel leuk was om de rest van de tocht samen met Gemma in die mooie open auto van de Pettifers te maken. Enthousiast liepen ze samen naar Gemma om te vragen of ze dat ook leuk vond en ik zag ze met z'n drietjes al naar Stuart en Lynn lopen. Gelukkig, dacht ik, dat heb ik slim opgelost. Zonder dat ze mijn probleem in de gaten hebben, zitten ze straks veilig bij een ervaren en goede chauffeur in de auto.

Maar jullie raden het vast al, de drie meisjes kwamen terug rennen met de mededeling dat Gemma het leuker vond om met ons mee te rijden. Tja, wat doe je dan als zogenaamd stoere vrouw? Je zegt niets, je houdt je groot en rijdt nog voorzichtiger dan eerder die dag, want met nog een meisje erbij op je achterbank is je Adelphi nog kostbaarder geworden..... Na een leuke dag kwamen we veilig thuis. Ik kijk er met plezier op terug en dat was niet ondanks, maar juist dankzij de uitdagingen. Want uiteindelijk had Johan gelijk. Zonder twijfel kan ik het gewoon!

9^e lustrum RCH op 21 mei 2022 in Werkhoven .

door Anneke Hofland samengesteld op basis van de artikelen van Nick Wessels en Imelda de Groot uit de Roamer van juni 2022 en eigen herinnering.

Precies 45 jaar na de oprichting van Riley Club Holland werd dit lustrum gevierd op het erf van Annemarie en Rob Heijmerink in Werkhoven. Het terrein was omgetoverd tot een feestlocatie met een grote partytent en genoeg opstelplaatsen voor Riley's.

De organisatie was in handen van Hans Sluijmer en Rob en Annemarie Heijmerink.

In de uitnodiging was gevraagd om in stijl van de auto gekleed te komen en daar was door verschillende deelnemers gehoor aan gegeven. Na het opstellen van de diverse vooroorlogse en naoorlogse Riley's werd begonnen met koffie met een stuk van de speciaal gemaakte lustrumtaart.

Daarna begonnen we aan een rondrit, waarbij een tussenstop werd gemaakt bij een oude steenoven aan de Lek bij Wijk bij Duurstede. Op deze schitterende locatie werd een overzichtsfoto gemaakt en een rondleiding gegeven in de steenoven. Daarna was het tijd voor het aangekondigde Concours d'Interesse. In de uitnodiging was gevraagd om een 2 minuten durend praatje voor te bereiden waarin je duidelijk

moest maken wat jouw auto betekent voor jou als eigenaar, voor de familie of het gezin en welk hoogtepunt je met je Riley hebt beleefd. Elke auto moest aanrijden voor een jury, bestaande uit de andere deelnemers en hun verhaaltje voordragen. Er kwamen bijzondere verhalen naar voren, waardoor we de deelnemers aan het concours op een andere manier leerden kennen.

De eerste prijs werd gewonnen door Imelda de Groot met haar Riley Nine Lynx Tourer. Maar wanneer u denkt dat zij dat won alleen vanwege haar prachtige Riley... Nee, het was de combinatie met haar sprankelende verhaal over hoe techniek en vorm ("arts" en "crafts") in elkaar vloeien in de Lynx. Ook legde Imelda uit dat de Lynx vooral vrouwelijke kenmerken heeft met haar mooi gevormde "kontje" en prachtige onschuldige vrouwenogen (koplampen). In hun familie is het gebruikelijk om karakteristieke auto's een naam te geven. Haar Riley heeft de naam "Naughty Granny" gekregen, een naam die volgens Imelda ook goed bij de eigenaar past.

Na terugkomst in Werkhoven werd de prijs van het Concours d'Interesse officieel uitgereikt aan "Naughty Granny". Ook werd er een speciale prijs uitgereikt aan Johan en Anneke Hofland (wij dus...) omdat zij die dag hadden rondgelopen in de mooiste tijdsgebonden kledingstijl bij hun Riley Adelphi uit 1936.

De dag werd afgesloten met een lekker en gezellig Indisch buffet. Rob en Annemarie hadden vriendinnen gevraagd om te bedienen en dat liep fantastisch. Ook hadden ze gezorgd voor heerlijke achtergrondmuziek door een uit familie en bekenden samengesteld bandje. Samen met de strakke organisatie door Hans, Rob en Annemarie werd het een fantastische dag, waarvoor ze hartelijk werden bedankt. Gezien het feit dat dit het laatste lustrum bleek te zijn, is dit zeker een hoogtepunt in de geschiedenis van onze club en een dag om niet te vergeten!

RCH LUSTRUM 2022

Concours d'Interesse

Het begin van 40 jaar (voor mij dan) herinneringen aan Riley Club Holland

Ron en ik kregen al vroeg verkeer (1979) en zijn ouders hadden een jachtwerf en het logische gevolg was dat hij dus ook een bootje had. Deze had hij zelf opgeknapt en was niet zo groot, deze verkocht en een grotere sloep / zeilboot gekocht die ook weer opgeknapt werd. Maar inmiddels ging onze interesse ook al erg uit naar "oude" auto's nadat we allebei ons rijbewijs hadden gehaald en verschillende oldtimer evenementen hadden bezocht.

Omdat er geen opvolgers waren om de jachtwerf over te nemen werd deze verkocht in 1982 en ja dan moest de boot ook een andere ligplaats gaan krijgen en de mogelijkheden voor het varen waren ook veel minder aanwezig. Plan dus opgevat boot verkopen en een oldtimer kopen, maar ja dat viel niet mee. Toen maar een advertentie gezet in "Het Automobiel" : "Wie wil er een oude boot ruimen tegen een oude auto". En hier kwamen 7 reacties op waaronder een Riley Falcon uit 1936 die stond in Leeuwarden. Dus wij in april 1984 vanuit het Zeeuwse Goes op naar het verre Noorden om te kijken naar deze auto waarvan we nog nooit van hadden gehoord. Hij was zeker nog niet rijdend en het dashboard verbleef zelfs in Engeland voor restauratie, maar Ron en ik zagen wel wat het kon worden en we waren verkocht. Zodoende dus eind mei weer de verre reis gemaakt maar nu met een aanhanger en klein vrachtwagentje. Inmiddels hadden we een garagebox in Goes kunnen huren zodat de Riley bij mij om de hoek een droog plakje kreeg dicht bij huis.

Omdat voor een vooroorlogse Riley de onderdelen in Nederland niet voorradig zijn maar gelijk lid geworden van het Engelse Register. En vervolgens per 1 januari 1985 zijn we lid geworden van Riley Club Holland voor de contacten en kennis en ervaring op te doen van andere Riley types.

Voor ons was de 1^e ALV van de club in mei 1985 in Hellendoorn waar we het weekend met een tentje van mijn zus op de camping doorbrachten. Tijdens de ALV kwam ter sprake dat het leuk zou zijn om wat meer contacten te hebben met de 3 Engelse Riley clubs. Ron had in het Register gelezen dat Jim Marshall een oproep had gedaan om met een aantal auto's eens een bezoek aan Nederland te brengen. Dus stelde Ron voor om contact met Jim op te nemen en wij wilden wel een meeting dan in Zeeland organiseren in augustus. Aangezien Michiel toen ook in Zeeland nog woonde hebben we dit met z'n drietjes opgepakt.

Maar destijds bestonden er nog geen computers of Whatsapp zodat alle correspondentie nog per post of telefoon ging. Maar het handschrift van Ron was niet zo goed te lezen. Dus hij schreef in t Engels en ik schreef het wat leesbaarder over en via de post ging alles heen en weer tussen Engeland en het vasteland. Het ging toen allemaal wat in een stroomversnelling en we kregen van Jim de uitnodiging om zijn meeting bij hem thuis in Southwold, Suffolk bij te wonen in juli. We zijn toen met 8 personen (en kleine Laura) in 2 moderne auto's / busje naar Engeland gegaan voor een weekend en 1^e kennismaking.

Tjonge jonge wat hebben we daar genoten, Arie, Ine (en Laura), Michiel, Frans, Herman, Bert, Ron en ik. Ik denk hier nog heel veel plezier aan terug.

Maar dit was een aanloop naar een gedenkwaardig evenement van Riley Club Holland in Wemeldinge augustus 1985. Wij als kersverse leden, begin twintig en niet wetende wat we eigenlijk op onze nek hadden gehaald zullen een bijeenkomst met een aantal Engelse gasten gaan organiseren. Nu dat hebben we geweten 😊. Jim wilde proberen om met 10 auto's te komen zodat er mogelijk een korting geregeld kon worden met de boot voor de overtocht. Er waren dus naar de 3 Engelse clubs (Register, Riley Motor Club en de RM club) een bericht gestuurd voor aanmeldingen. Ondanks het korte tijdsbestek liepen de

aanmeldingen storm zodat we al heel snel een stop hebben moeten zetten want waar kunnen we al die auto's en bijbehorende passagiers kwijt. Bij 30 auto's hadden we de stop gezet maar tja toen kwam Jim met een brief en een aanmelding van wel een heel bijzondere deelname. Alan Teeder wilde graag met zijn zojuist gerestaureerde V Twin van 1911 ook deelnemen en ja die konden we toch echt niet weigeren.

En ja dan breekt het weekend aan van 30 augustus en komt de boot aan in Hoek van Holland met 31 auto's en meer dan 80 personen van jong tot oud(er). We hadden een beschrijving gemaakt hoe de weg gevolgd zou worden naar Klein Stelle in Wemeldinge en we zouden 3 groepjes van 10 auto's onder onze hoede nemen. Wat was het spannend om iedereen in Zeeland te krijgen en dit weekend te kunnen verzorgen. Michiel was destijds voorzitter van de club en liep al wat langer mee maar wij waren nog maar net lid en geen ervaring om zoiets te organiseren. Alleen al de rit van de boot naar Wemeldinge toe op vrijdagavond waren spannende momenten. In het donker en vele chauffeurs die voor t eerst "aan de verkeerde kant" reden en uiteraard ook de snelheid van vele vooroorlogse auto's die ook nog minder verlichting hadden. Met z'n drieën hadden we ook werkelijk alles zelf geregeld, de hotels en campingplaatsen waren geboekt, Michiel die de BBQ geregeld had en zelf het vlees ging ophalen, wij het brood besteld en opgehaald bij de bakker in Wolphaartsdijk enz. Verschillende Nederlandse leden deden wel hand- en spandiensten zoals begeleiding met o.a. auto ambulances. Daarnaast hadden we ook programma en routeboekjes gemaakt in het Nederlands en ook in het Engels.

Gelukkig kwamen alle auto's vrijdagavond laat veilig en wel aan en het was fijn om zoveel Riley vrienden te mogen ontmoeten. Zaterdag stond een bezoek aan Yerseke op het programma en er was zelfs een Engelse TV ploeg aanwezig om een reportage te maken. Zondag stond er een mooie rondrit op het programma met onder andere een bezoek aan Veere en Middelburg. De avonden hadden we de BBQ's bij Klein Stella en daar ook veel gelegenheid om contact te leggen met alle Riley mensen en de vele verschillende modellen.

Wat was het mooi om zo'n prachtige collectie bij elkaar te hebben zoals o.a. Kestrel, Monaco, Imp, Special, Gamecock, Monaco, RMA, RMF, Roadster, V-Twin, RME, Drophead.

Maandagmorgen vroeg was het weer tijd om in te pakken en de weg naar de boot te nemen waarbij uiteraard de Engelsen weer door ons werden vergezeld om in Hoek van Holland afscheid van elkaar te nemen na een schitterend weekend.

Tijdens het weekend heeft er ook tussen de Engelse clubs een verbroedering plaatsgevonden en wij hebben als Nederlanders vele contacten gelegd die ook jaren later nog steeds hebben standgehouden.

Ron kreeg van Jim Marshall nog een trofee overhandigd van de Engelse clubs met als dank voor het weekend. En de doelstelling van deze trofee was te overhandigen aan degene die het afgelopen jaar zich verdienstelijk heeft gemaakt voor de club.

Volgend jaar alweer 40 jaar geleden dat dit speelde maar deze meeting staat in mijn geheugen gegrift.

En wordt ook door heel veel oudere leden nog steeds gezien als DE meeting om nooit te vergeten.

Net als al meerdere mooie perioden zijn beëindigd wordt nu ook het Riley Club Holland boek gesloten. Maar zoals vaak gezegd wordt, gelukkig hebben we de foto's nog 😊 en wat in ons hart en herinneringen zit dat gaat niet weg. Daarnaast heb ik een mooie verzameling staan aan badges en een kast vol andere Riley artikelen.

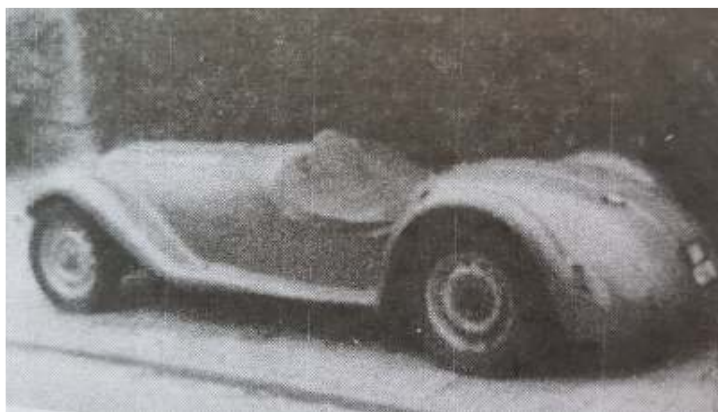
Ik wil iedereen bedanken die de afgelopen 40 jaar een onderdeel zijn geweest van mijn Riley familie en wens iedereen goede gezondheid en veel geluk en hoop jullie toch in de toekomst nog eens te ontmoeten. Mijn deur staat altijd open voor Riley vrienden.

Hartelijke groetjes, Els Francke

A life of Riley

Een Brooklands vindt je niet iedere dag. Ik tuurde in het halfduister onder de motorkap van het kniehoge vijftiger jaren sportwagentje waar naast een Simca motor de onmiskenbare zwanenhals vorm van het chassis te zien was. De onderhandelingen met de jonge eigenaar verliepen vlot, niet in de laatste plaats omdat zijn moeder de lokale sloper opdracht had gegeven het geheel uit haar tuin te verwijderen, en wel morgen. Een paar guldens en een kop thee later was ik de eigenaar van een Riley "Speed Model" uit 1928, chassisnummer 8023.

Dat was, midden jaren zeventig in een Hilversums voortuintje, de afsluiting van een zoektocht die begon tijdens een bezoek aan David en Dick Cresswell, de Riley tweeling uit Essex. Ik had ze leren kennen via The Riley Register, de grote vereniging voor vóóroorlogse modellen waarvan ik tien jaar eerder als vanzelfsprekend lid was geworden toen vriend

Graham uit Hampshire een Gamecock voor me had gevonden. Die '9' tweezitter uit 1932 stond ook op de nominatie te worden gesloopt, maar met een andere motor uit de forse voorraad die Graham aanhield om z'n Lynx aan de praat te houden en met touw vastgebonden spatborden kon ik het geheel naar Holland rijden. De belasting over de getaxeerde waarde van 60 gulden was zelfs voor een student te betalen. Na

een grondige opknopbeurt, deels in de werkplaatsen van de TU Delft, beleefde ik veel plezier aan de Gamecock en begon steeds meer waardering te krijgen voor de kwaliteiten en eigenaardigheden van de vintage Riley's. Essentieel erbij waren de contacten met mijn clubleden uit The Riley Register in Engeland en de onderdelen voorziening. Zonder die service zouden er nu nauwelijks nog vóóroorlogse Riley's kunnen rijden, laat staan racen.

Terwijl ik dus bij Dick & David een kop thee dronk tussen de over de vloer van de werkplaats verspreide onderdelen van hun vers gedemonteerde Imp lieten ze me een artikel zien in het maart 1948 nummer van "The Autocar". Er in werden de avonturen van een Hollander met zijn Brooklands beschreven. Ik herkende mijn landgenoot: Hans Hugenholtz, de ontwerper en toenmalige directeur van het circuit op Zandvoort.

Terug in ons land vertelde Hugenholtz me na de bekende zucht "...oh, wat zou ik dat ding graag nog..." de geschiedenis van het sportwagentje dat hier ingevoerd was in 1936 na een sportieve carrière onder meer op, waar anders, het Circuit van Brooklands. In Holland ging het sport/race wagentje door de handen van Huet en Van der Lof, jonge enthousiasten die na de oorlog naam zouden maken in de

autosport. Hugenholtz werd in 1942 eigenaar en verborg het geheel na een avontuurlijke rit door bezet land in een schuur van kasteel Nieuw Amelisweerd. De later ingekwartierde Duitsers hebben er niets van geweten...

Na de bevrijding gebruikte Hugenholtz de Brooklands voor lange tochten door de zwaar beschadigde steden van Nederland en Noord Frankrijk. Hij genoot van elke kilometer, maar het hoogtepunt was toch de deelname aan de eerste naoorlogse autorace, in 1947 op het vliegveld van Leeuwarden. De Riley deed het prima, was de snelste (en oudste) in de 'onder twee liter'klasse, tot vlak voor de finish een zuiger vast liep.

Zoals dat gaat verkocht Hugenholtz de auto uiteindelijk en zoals dat hoort heeft hij daar behoorlijk spijt van gehad. Eén van de vele eigenaren in de vijftiger jaren dumpte de carrosserie met de sierlijke puntstaart en veel mechanische onderdelen in zijn smeerkuil, monteerde een opgevoerde Simca motor en aandrijflijn, verplaatste het stuur naar links en kledde het geheel aan met een lage stalen stroomlijn-carrosserie.

Nu was ik dus eigenaar van het roestige wagentje, op het linnen kentekenbewijs omschreven als 'Riley 11/2 liter, bouwjaar 1947'. Onder de meewarige blik van de moeder van m'n voorganger demonteerde ik ter plekke alle niet originele onderdelen, die werden achter gelaten voor de afspraak de volgende dag met de sloper. Een begripvol man die me later de radiator nog terug gaf, toen ik me realiseerde dat de montage-voetjes van het originele exemplaar er aan gesoldeerd waren. Het chassis werd voorlopig naast de Gamecock aan de muur gehangen, samen met bladveren en andere geredde onderdelen.

In ons land nam intussen de belangstelling voor Het Merk toe en in 1977 werd 'Riley(RM)Holland' opgericht, met 9 leden. Tijdens één van de eerste bijeenkomsten in Vierhouten besloten we dat het eigenlijk vanzelfsprekend was een vereniging voor álle automobielen met het Riley logo te worden en dat ook in de naam tot uitdrukking te brengen. In plaats van me eenzaam hoewel niet alleen te voelen aan deze kant van Het Kanaal in m'n Gamecock waren er nu de bijeenkomsten zoals jaarlijks in Vierhouten met nachtelijke ritten achter Willem aan over de plaatselijke zandwegen en technisch

getalenteerde vrienden die óók vonden dat het met minder dan twee nokkenassen maar behelpen is. Er was bovendien een groeiend bewustzijn van het historisch belang van onze oude auto's. Ik begon er steeds meer zin in te krijgen m'n Brooklands te herbouwen, en in de Nieuwsbrief van onze club uit 1978 stond in de rubriek "gevraagd/aangeboden" tussen de Butler Lampen en RMB achterbumpers dan ook mijn vraag naar een Brooklands body.

Zo eenvoudig bleek het verrassend genoeg niet, maar intussen werden uit Engeland regelmatig kisten vol roestige onderdelen mee terug genomen. Essentieel waren de contacten met - nu alweer lang overleden- Brooklands specialisten Barbara & Nev Farquhar en vrienden als Jean & Gerry Dick en Allen Clear. Allemaal zelf bezig met Brooklands restauratie projecten, en actief in de historische autosport. Het racen

met Brooklands Riley's was aanleiding voor het weer produceren van essentiële onderdelen als radiator, waterpomp en close ratio tandwielen. Al doende groeide mijn bouwpakket, tot uiteindelijk de lijst gezochte onderdelen van drie klein geprinte A4-tjes geheel van vinkjes was voorzien.

Terwijl het chassis langzamerhand opgebouwd werd en weer op z'n wielen stond, gingen de gedachten natuurlijk uit naar een oplossing voor de ontbrekende carrosserie. Geen twee Brooklands zijn hetzelfde. Deels omdat ze individueel gebouwd en afgemonteerd werden tussen 1927 en begin 30er jaren, deels omdat vrijwel alle exemplaren een intensief wedstrijdleven hadden en vaak nog hebben met alle modificaties van dien. Wel waren er "af fabriek" twee hoofdvarianten: de touring- en de competitie-uitvoering. Ik had het liefst een replica van de oorspronkelijke touring body laten maken, in dunne staalplaat op een essenhouten frame. Met z'n lange staart, deurtjes en de bolle wat zwangere vormen is dat de meest karakteristieke en voor de inzittenden minst oncomfortabele variant. Het laten maken van zo'n gecompliceerde carrosserie leek indertijd niet haalbaar en daarom werd

gekozen voor de competitie versie met zijn vrijwel vlakke zijkanten en korte staart, in aluminium over essenhout. In die periode werden in Engeland enkele van zulke body's gebouwd, en werd als eerste stap een nieuw essenhouten frame gekocht, mè deurtjes.

Later, op zoek naar de juiste variant 'slam lock' voor die deurtjes in de speciale Brooklands uitvoering, meldde race-Riley specialist Barry Gillies monter dat hij wel een passende set wist, maar die zat nog in de restanten van een touring body.

Kort daarna, na een snelle tocht over Het Kanaal en door het besneeuwde Zuid Engeland stond ik m'n handen warmend aan een gastvrije kop thee in de donkerste hoek van een garage in Wimbledon. En inderdaad, daar lag een roestige maar complete 1928 standaard stalen carrosserie, nog voorzien van de nummers en keuringslabels van z'n laatste wedstrijd op het circuit van Silverstone in 1988. Ik herkende hem, want was daar toen ook. Het bleek dat de eigenaar kort daarna zó genoeg kreeg van voortdurend oplappen van houtwerk en vullen van roestgaten, dat hij een nieuwe aluminium koets liet maken. Eerste idee was vervolgens naar goed oud gebruik de onhandige resten van de originele body in brand te steken maar daarvan was het nog niet gekomen. Mij leek het restant nog tenminste bruikbaar als model en het was waar, de deursloten zaten er nog aan, dus ik nam het aanbod 't geheel over te nemen graag aan. Het paste achterin m'n stationcar.

Nadat thuis alle over de jaren geaccumuleerde rommel was verwijderd, bleek er een verrassend originele basis aanwezig en vanzelfsprekend werd het restaureren. Mijn chassisnummer en dat van de 'donor' verschillen maar enkele nummers, ze stammen van dezelfde batch en kunnen in het Racing Department bij Riley naast elkaar zijn gebouwd.

De keerzijde van de overstap naar een originele carrosserie was, dat veel al opgeknapt zaken onbruikbaar werden. Alle mechanische delen van een Brooklands zitten zo dicht bij elkaar dat elke fractie van een inch telt, en ieder onderdeel op maat moet worden gemaakt in relatie tot z'n burens. Elke verandering leidt daardoor tot andere veranderingen, die op hun beurt...

Een plezierige kant van dit soort restauratiewerk in hout en metaal is dat het inzicht geeft in de manier waarop de carrosseriebouwers in de 'Vintage' tijd werkten. Het contrast tussen de grofstoffelijkheid van het houten frame met de vele kleine vulstukjes in de verbindingen, de ijzeren verstevigings-strips die er uit zien of ze tussen de rommel op de werkplaatsvloer zijn gevonden en de subtiele vorm van het eindproduct bewijst het vakmanschap van de bouwers. De timmerman en de smid deden niet meer dan nodig was om de plaatwerker een basis te geven voor zijn zichtbaar belangrijke job.

Uiteindelijk was het zover in 2019. Keuring door de RDW in Diemen waarbij de Brooklands na een vier uur durende sessie zijn oorspronkelijke naam, chassisnummer en bouwjaar terug kreeg. Met als bonus het behoud van het laatste kenteken. Dat het gewicht 80kg teveel was omdat ik meegewogen werd liet ik, om de stemming goed te houden, maar lopen. De nieuwe zorgvuldigheid van de RDW ('Special' bouwers weten er alles van) ging zover, dat er bij de Engelse collega's ingelogd werd om te zien of de body donor inderdaad was zoals ik meldde en de carrosserie dus inderdaad origineel was.

Zo is een onderdeel van ons, zoals dat tegenwoordig mag heten, "mobiele erfgoed" bewaard gebleven. Zover zou het nooit zijn gekomen zonder inzet van kennis en hulp uit alle windstreken. Kees, Nico, Rob en andere leden van de Riley Club Holland nemen wat dat betreft een speciale plaats in. Dank ervoor!

Ewout Bezemer

Versie 28.11.2024

Herinneringen aan het Lustrumweekend 1987 in Vierhouten

Tijdens de laatste bijeenkomst van RCH bedacht Jan Willem een idee om de laatste Roamer te vullen. Daarbij vroeg hij mij om over bovenstaand weekend te schrijven, mede namens Jan Willem en Michiel. Daarbij gebruik ik het verslag van Willem en Ineke Postel, die toen nog in Leiden woonden.

Een 2^e lustrum van de club moest goed gevierd worden en het liefst zo dicht mogelijk bij de oprichtingsplaats: "De Lijsterbes" aan de Plaggeweg in Vierhouten. Willem Postel werkte bij het archief in de gemeente Leiden en wist dat daar informatie was over het Kamphuis.

Het gebouw is van de stichting "Kamp Vierhouten", een vereniging van oud-gymnasiasten en werd gebouwd in 1907. Zij organiseren ook nog steeds hun eigen Kampen en daardoor zijn bepaalde weekenden en vakanties niet beschikbaar voor verhuur.

Er werd contact gezocht met het bestuur en wij besloten op een zondagmorgen een kijkje te gaan nemen, hoe het er uitzag en wat de mogelijkheden waren. Die morgen staat in ons geheugen gegrift. Een groep vrouwen was aanwezig die de vorige avond een goed feestje hadden gevierd. We kregen koffie aangeboden en ze hadden taart. De taart werd gesneden en op een servetje aangeboden.

Het was toen al duidelijk dat je van alles kon doen zonder dat burens kwamen vertellen over geluidsoverlast.

Er stond een oud fornuis in de keuken wat op briketten werd gestookt. Om te weten hoe dat werkte, maakt ik een afspraak met de beheerster: mevr. Gé Prinsen, op een maandagochtend. Ook toen was duidelijk dat er een flink feestje was gevierd, zodat het huis nog niet schoon was. Ik kreeg uitleg over het fornuis en de werkwijze heb ik nog steeds. Dat fornuis werd jaren later omgebouwd naar moderne technieken, heel mooi.

De oprichtingsdatum was 22 mei en we konden 16 en 17 mei het huis huren en de voorbereidingen begonnen. Aanmeldingen gingen per brief of telefoon! Je eigen bed meenemen en stoelen omdat er alleen banken en tafels op schragen aanwezig zijn. We verzorgden zelf de broodmaaltijden en het drinken. Een biertap op een oude koelkast nam Herman mee. Boodschappenlijsten werden gemaakt.

Op vrijdagmiddag 15 mei kwamen we aan. Het was een regenachtige dag en 11 graden. Daardoor kwamen de kwartiermakers wat later dan gepland aan, maar er was ook een veewagen gekanteld die de A28 blokkeerde. We hadden soep met broodjes voor Jan Willem, Michiel, Loet en Gon Akkermans, Ron en Els van Zaltbommel en Herman en Henny. Er werd door Loet en Herman hout gesprokkeld in het bos en de open haard werd opgestookt. Dat werd een jaarlijks ritueel.

Na, een wellicht, korte nacht werd er ontbeten, de vlag gehesen en borden geplaatst bij de inrit, zodat iedereen de verborgen parel kon vinden. Koffie en thee werd gezet en het was wachten op de gasten. We hebben het altijd nog over de aankomst van: pomper-de-pom-pom-pom. Want zo kwam Bert Deuling altijd aan en vroeg! Mooie Riley's kwamen aan, zelf rijdend of op een trailer. Het was een begroeten van vele, oude bekenden. Het was heerlijk bij de open haard met fotoboeken, verhalen, enz. de lunch werd in de vorm van een buffet klaar gezet, zodat we zelf ook tijd kregen om bij te praten.

De Riley Special van Rob Heymerink zagen we daar voor het eerst. Het was zijn afstudeerproject en hij is er nog steeds! Van de 9 leden die bij de oprichting aanwezig waren, waren er maar liefst 5 aanwezig. Jan Willem was toen nog een klein ventje en nu lid van de organisatie.

In de middag werd de ledenvergadering gehouden met Michiel als voorzitter, Martin van der Hof als secretaris en Ine Vermeer als penningmeester. Michiel zoekt een opvolger, zodat hij meer tijd heeft voor zijn studie in Wageningen en Thibault Bigot volgde Ine op als penningmeester.

Willem Postel wordt als erelid benoemt, hij was de oprichter van de club. Hij kreeg een Riley Pathfinder 1/43 aangeboden en was zeer verrast. Daarna ging een jury van de technische adviseurs aan het keuren voor het "Concours d'Elegance", een moeilijke taak. Daarna was het tijd voor de gastspreker; dhr. H. Hugenholtz, oud Rileyist in hart en nieren, een boeiende verhandeling over de Riley-historie, de ontwikkelingen en ondergang van het merk, maar vooral over zijn Riley Brooklands welke op dat moment in handen is van Ewout Bezemer en aan een zoveelste leven zal beginnen. (we weten hoe lang dit geduurd heeft) Foto's van deze automobielen gaan van hand tot hand. Ook logboeken van de RM's van dhr. Hugenholtz doen de ronde. Riley-historie van gloednieuw tot restauratie door RCH leden.

Vervolgens verwoordt Ewout de bevindingen van de jury en komt tot de conclusie dat, hoewel het peil van alle aanwezige Riley's goed tot zeer goed is met enige aanmerkingen hier en daar, de mooiste toch moet winnen. De van origine "Spic and Span"-beker komt dit lustrumjaar bij de RMF van de familie Roet terecht en terecht. Er komt echter in het geheel geen beker tevoorschijn, wel een fles goede RCH-wijn. Wat blijkt; de vorige bezitter van de beker: Henk Haak, blijkbaar maar moeilijk afstand kon doen van dit veel begeerde kleinood en had hem, hopend hem weer te winnen, maar alvast thuis gelaten.

Haak's Riley is inderdaad ook zeer fraai, maar voor de familie Roet komt het wel in orde met die beker... de wijn is er in ieder geval al.

Dan is het borreltijd, maar Willem biedt eerst dhr. Hugenholtz een ritje aan in zijn RMF, met hem achter het stuur, voor het eerst sinds 1956 weer een Rileystuur in handen, natuurlijk. De herinneringen en het "Riley-gevoel" komen weer naar boven tijdens dit ritje richting Elspeet. Hij geniet zichtbaar, "Voelt nog net als vroeger!"

Zoals de ouderen zich vermaken met Riley's en alles wat er zo om heen hangt, vermaken de meegekomen kinderen zich met boetseerlei, puzzels en bloemen plukken. Ieder vermaakt zich best en ondertussen wordt het vuur voor de barbecue ontstoken. Het zal wel even duren voordat de juiste temperatuur bereikt zal zijn. Die tijd wordt gebuikt om de door Wim Arends opgenomen videobeelden van de meeting te bekijken. De stemming is prima. Ook de locatie valt, gehoord de vele positieve opmerkingen, in zeer goede aarde. Wat wil je ook, een enorm terrein met Voetbal- en een Hockeyveld, geschikt voor vele Riley's en kampeerders – en

je bent echt onder elkaar – voor herhaling vatbaar? Nou dat doen wij dan toch!

De barbecue is klaar, dus eten maar. Keurig verzorgde bordjes met diverse soorten vlees en sauzen staan al gereed voor de liefhebbers. Iedereen rond het vuur, roosteren en hoesten en na gedane arbeid naar binnen voor het "diner". Vooroorlogse en naoorlogse Rileyisten, etend aan een lange schraagtafel, een mooi gezicht. Ook dhr. Hugenholtz laat het zich uitstekend smaken. Nogmaals wordt er op de volgende 10 jaar RCH geproost en ook op het volgende festijn in Zeeland/Baarland waar het dikke pret moet worden met de Britten.

Ook dikke pret na het eten voor de inzittenden van Willem's RMF en de Riley Special van Rob, tijdens het ritje "wilde zwijnen kijken" dat toch meer op een gezellig "crossen door de bossen" leek. O ja, zwijnen werden gezien, zelfs konijnen en reeën. In de wagen van Rob werd je vanzelf tot zwijn door al de opspattende modder, maar toch dikke pret voor deze Riley – mud crackers – moderne stijl!. Bij terugkomst waren al een flink aantal leden vertrokken, maar was er nog een dia-vertoning van Rob, over de afbouw van zijn Riley, en Pieter Bolhuis met de al of niet aangedikte anekdotes. Vooral het verhaal van de proefrit en de inklaring van de wagen, valt zeer in de smaak.

Buiten is het reeds donker geworden, maar de hemel is helder en dat belooft iets goeds voor de tweede lustrumdag! De meesten gaan moe maar voldaan naar bed, maar sommigen kunnen van het feesten niet genoeg krijgen en zetten dat in Apeldoorn, onder deskundige leiding van Jan Willem tot in de kleine uurtjes voort, met alle gevolgen van dien de volgende morgen; kleine oogjes en draadnagels als oliepijlstokken in het hoofd.

Op zondag was het stralend weer met af en toe een wolkje, wel fris maar in de zon en uit de wind is het goed toeven. Iedereen kroop uit zijn schuilplaats, friste zich op en kwam aan het ontbijt, halverwege de morgen. Een ieder had redelijk tot redelijk goed geslapen. Een enkeling had het koud en de nachtbrakers hadden kort geslapen.

We maakten ons gereed voor de "Iustrum Rally" door de omgeving van Vierhouten. We reden door het dorp Vierhouten en via de Plaggeweg langs het RCH geboortehuis "de Lijsterbes" richting Gortel en Niersen en via Elspeet terug naar het Jan Hendrik Mouwenveld in het Gemeentebos.

Hier wordt gepicknickt, net als 10 jaar geleden. Een schitterende tocht door de bosrijke omgeving over gladde asfalt- en hobbelige zandwegen, alles overgoten door een stralende zon.

De sandwiches gingen er in als koek en weer dat geklit van de Riley-mannen rond hun wagens. Ze raken niet uitgepraat.

Na de picknick gingen we terug naar het Kamphuis om schoon te maken, op te breken en af te sluiten. Het 2^e Iustrum zat er op en iedereen gaat weer zijn weg naar huis. Alle harde werkers van dit feestje werden hartelijk bedankt.

Henny Rouwhorst-Arends

The Final

En dan is het zover. De laatste officiële meeting van de Riley club Holland.

In het pittoreske Maarsse lag de rondvaartboot klaar en we scheepten in voor een mooie tocht over de Vecht.

Zo'n 40 man (en vrouw) hadden zich aangemeld om deze "uitvaart" bij te wonen.

Lekker varen over de Vecht, herinneringen ophalen en géén koffietafel maar een heerlijk winters stampot buffet. Een dooie boel was het evenmin. De sfeer was luchtig, en er werd gelachen. Eigenlijk zoals het altijd gaat wanneer het een lange tijd heeft gehad en dan "mooi is geweest".

We werden welkom geheten door Nick en door de kapitein en begonnen uiteraard met koffie en gebak. Want er viel toch ook wat te vieren. Meer dan 40 jaar bestaan van een vriendenclub die toevallig allemaal gecharmeerd zijn van het automerk Riley. 40 jaar lief en leed. Wat hebben ze veel met elkaar meegemaakt. Restaurants, huwelijken, geboortes, aankopen, verkopennieuwe aanwinsten en persoonlijke verliezen.

En allemaal een jaartje ouder geworden met hier en daar vlekje, een beetje craquelé en wellicht wat nieuwe onderdelen. Maar ze doen het nog.. En altijd weer fijn om elkaar te zien.

Nadat alles was warm gelopen, wat niet meeviel want de kachel van de boot was kapot, werd het tijd voor het eindexamen. Want als je zolang lid bent van een club moet er toch wel wat theorie zijn blijven hangen. Door quizmaster Nick kregen we 24 vragen voorgeschoteld. Vragen over het merk Riley maar ook wat algemene vragen. Er werd door de teams met het mes op tafel gespeeld en de lijsten met antwoorden ingeleverd bij de jury.

Terwijl we langs prachtige buitenhuizen en lieflijke theekoepeltjes voeren genoten we van een heerlijk winters stampotbuffet. Compleet met worst en spek. Warm en voedzaam. En dat konden we wel gebruiken bij een buitentemperatuur van zo'n 6 graden en binnen niet veel meer. Voor sommigen een dejavu want de kachels van die Rileys werken ook niet altijd.

Met weer wat brandstof binnen en een beetje koelvloeistof in de vorm van een wijntje waren we klaar om de uitslag van het juryberaad aan te horen.

De beste teams werden beloond met Riley memorabilia. De erfenis van de club-shop werd zo eerlijk verdeeld.

Ondertussen was de boot gekeerd en kwam er langzaam maar zeker een eind aan. Onder de klanken van We'll meet again werd er afscheid genomen. Misschien met weemoed maar we houden de Britse tradities hoog. Met stiff Upperlip en we keep calm and Carry on.

Natuurlijk nog een laatste groepfoto met de 2 Rileys.

En dan allemaal lekker comfortabel in ons nieuwe blik naar huis. Terugkijkend op een leuke dag, met misschien een koude start maar een hartverwarmend einde.

Het is dan wel het formele einde van de club en na dit jaar zal er geen Roemer meer in de bus vallen en worden er geen clubmeetings en ritten georganiseerd maar de vriendenclub zal informeel blijven bestaan. Door de ledenlijsten bezitten we elkaars telefoonnummers en mailadressen. En: We' ll meet again!!!

Kitty Bezuijen
Jaco Karreman

Port Betaald
Port Payé
Pays-Bas

www.editoo.nl

Indien onbestelbaar: Ledderweg 62, 8161SR Epe

